

τήσωμεν τὸν Ναστραδὸν Χόντλαν ἀν δέγεται τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μ. Μυστακῶν. Ἄν δεχθῆ, θὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ ἓν τετράδιον καὶ τότε θὰ στείλῃ ἓν ἰδίον σου. Μὴ λησμονῆς δι' ἐμοῦ ἀλλαγὴ γίνεται δι' ἐμοῦ.

Ροδοδάκτυλος Ἡὼς, πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς! Σημείωσέ μου τόμους ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς, διὰ νὰ σοῦ τους στείλω.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου: τὸν Ἐλεσηγόρα, τὴν Ἀγκυραν τῆς Ἐβρυχίας, τὴν Θέλπουσαν, τὴν Βασίλισσαν τοῦ Ἄδου, τὸν Κερανόρον, τὸ Σκαθάκι, τὸν Φῶλον Διακίτην, τὴν Αὐγὴν τῆς Πρωτοχρονιάς, [αὐτὸ ἐπέλεξα] τὸ Δο-Μα-σὸλ-μὲ [αὐτὸ ἐπέλεξα] τὸν Βελλεβοῦλ, τὴν Σκυθρωπὴν Σελήνην, τὸ Μικρὸν Πειρακτῆριον καὶ τὸν Λευκάτζαν.

Εἰς τὴν Μεγάλῃν Κυριακὴν δηλοῦν ἐπίσης δι' ἐμὲ παρεμβούνη: ἡ Ἀλεξάνδρα Ἀνάργ. Σιμοπούλου, ἡ Μαρία Ἀναστ. Χρηστομάνου, ὁ Τ. Φύλας, [μὲ τὴν μητέρα του, τὸν ἀδελφὸν του καὶ τὴν ἐξαδέλφη του] ὁ Φῶκος Αἰακίδης, ἡ Καρδερίνα [μὲ ἓνα ἐκ τῶν γονέων της καὶ μετὰ συνδρομητριά μου Δεῶν καὶ Ὀστυλιὰν Λινδερμαίτην], ὁ Δημ. Μπροδ-σκιος, μετὰ τὰς ἀδελφὰς του [προφορικῶς], ἡ Ρο-δοδάκτυλος Ἡὼς καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἄσπασμοὶ. πληροφορίαι. — Ὁ Λεὼν τῆς Ἀφρικῆς ἀσπάζεται τὴν Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας ὁ Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου τὸν Θορέα [αὐτὸ ὅποιον ζητεῖ τὰρχικά] ἡ Μή-δεια τῆς Δάφνης ὁ Ἀρχιναυάρχος Θεμιστο-κλῆς τὸν Μινώταυρον ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία τὸν Πειρασιμέρον Λύκον ὁ Ἑλληρ Στρατα-ρέλλος τὸν Ὀλύμπιον Δία ἡ Λευκωσία τῆς Κύπρου τὴν Λευκὴν Βιολέτταν ἡ Χαροαγὴ τὸν Πολικὸν Ἀστέρα [καὶ διατὶ κοκκινίζει ὅταν τοῦ ὁμιλοῦν καὶ ἀπὸ Πολικῶς Ἀστῆρ γίνεται Ἄρης:] ἡ Δάφνη τὸν Ἐρμημίτην ὁ Φῶκος Αἰακίδης τὸν Μένουσαν ὁ Σοφὸς Πιττακὸς τὸν Μινώταυρον ἡ Χαλκιδικὸς τὸν Διογέτην Διέργιον [τοῦ ὅποιον ζητεῖ τὸ ὄνομα] ἡ Καρ-δερίνα τὴν Ναυτοπούλαν [ἢς ἢ εἰ τὰρχικά] ἡ Χρυσόκροτος Ἐλαφος τὴν Αἶθραν τοῦ Φαλῆ-ρον καὶ τὸν Ἀττικὸν Ὄρανον [τοὺς ὁποῖους πολλὴ ἐπεθύμησε... ὥστα πρό τινος μακρῶν ὧν Ἀθηνῶν] ὁ Βελλεβοῦλ τὸ Ἀρχιμύδιον ἡ Σκυθρωπὴ Σελήνη τὴν Ὁραίαν Κέρκυραν ἡ Αἶθρα τοῦ Φαλῆρον τὸν Κάταστρον Ἀρά-πην τὸ Μαντεῖον τῆς Δωδώνης τὸν πρῶτον Παχὺν Τύρον [τὸν ὅποιον εἶδεν εἰς τὸν Ὀμι-λον τῶν Φιλομούσων] ἡ Φθινισωρινὴ Βροχὴ τὴν Δρόσον τῆς Πρωίας ἡ Λιονισμένη Ὀδρη-σὸς τὴν Ἀθηναίδα ὁ Δεκαπενταετής Πλοῖ-αρχος τὸν πρῶτον Παχὺν Τύρον ὁ Σκηπίων ὁ Ἀφρικανὸς τὸν Τιλ-Τιλ καὶ τοὺς ἀδελφούς του ὁ Λαοδάμας τὴν Ἰονίδα [τὴν ὅποιαν συγ-χαίρει διὰ τὴν ἐσπέρην της καὶ ἅς μὴ τὸν ἐκάλε-σε διὰ νὰ παίξουν] ἡ Λευκόπετιλος Νύμφη τῶν Λαῶν τὸν Μινώταυρον ἡ Ἀρθιομένη Αὐγαριά τὴν Χρυσὴν Ἀμμονοδίαν ὁ Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ τὴν Καρναΐδα Παρθένον ἡ Νεράιδα τοῦ Γιαλοῦ τὸν Δημ. Ν. Χατζίσκον καὶ ὁ Ναβαρχος Κοδριγκτῶν τὸν Δὸρ Κιχώτην [πρὸς τὸν ὅποιον ἔγραψε καὶ ἰδιαιτέρως]. — Ἡ Κερκυραϊκὴ Μέλισσα πληροφοροῖ τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσαν τῶν Μελισσῶν ὅτι ὀνομάζε-ται Δ. Βέργος καὶ ὅτι θάλλεξ ψευδώνυμον. — Θουκυδίδης ὁ Ἰστορικὸς ἐρωτᾷ τὸν Λεόντα τῆς Ἀφρικῆς διατὶ δὲν του γράφῃς; ὅν ἐπαινεῖ, εἶνε ἔτοιμος νὰ του ζητήσῃ συγχώρησιν. — Νὰ ἰδῆ, λέγει τὸ Ἀρχιμύδιον, πῶς θὰ τα ξεμ-πλέξῃ τὸ Ταπεινὸν Ἴον μετὰ τὰς Γοργόνας!... Ἔτσι τοῦ ἔρχεται, διὰ νὰ το προφυλάξῃ, νὰ το κόψῃ καὶ νὰ το βάλῃ μέσα σὲ μᾶ Μυθολογία. — Ὁ Γενναῖος Καλλιγραφεὺς ἀπερωτᾷ τὸν Ἀρχιναυάρχον Θεμιστοκλῆα δι' ἐμοῦ τὰρχικά του εἶνε Ν. Κ. Β. — Ὁ Στρατηγὸς Ἀμιλκας Βάρκας δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ δι' ἐμοῦ ὄνομα

του εἰς τὸν Δεκαπενταετή Πλοῖαρχον διότι τότε θάλλεξ ψευδώνυμον ἐπὶ ἄν. (κα-θὼς ἔλεγεν ὁ Μακρολέκτας) γνωρίζῃ ἐκεῖνος κα-νένα ἄλλον τρόπον. — Ὁ Ἀνδρέας Ἡπειρώτης διαμαρτυρεῖται δι' ὅσα μοῦ ἔγραψε περὶ αὐτοῦ ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος εἶνε, λέγει, καθαρὰ συκο-φαντία. — Ποῦ νὰ χορεύωμεν ὅλοι μουστὸν σὰν τὴν Φουρτούνα — λέγει ἡ Ναυτοπούλα — ἐρωτᾷ δὲ τὴν Εὐτυχὴ Θρητην πῶς ἐπέρασαν εἰς τὸ Χριστόδενδρον τοῦ Ἀσύλου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διά-πλασις πρὸς τοὺς φίλους της, ποῦ της ἔγραψαν ὠραϊστάτα γράμματα καὶ τὴν συνεχάρησαν διὰ τὸ νέον Ἔτος: Πειρασιμέρον Λύκον, Ὁραίαν Κέρκυραν [εὐχαριστῶ διὰ τὴν κάρταν], Χρυσόκροτον [τὴν ὅποιαν κ' ἐγὼ ὑπερκαπῶ καὶ θέλω νὰ μου γράψῃ], Καλλιγραφεὺν Αἶθραν [περι-μένω καὶ ἄλλα δελεῖα], Λευκὴν Μαργαρίταν [ἔστειλα τὸ 46 φυλ.], Μαργαρίταν [εὐχαριστῶ διὰ τὴν κάρταν], Μέλλουσαν Καλλιτέχνητα [εἰ ὥραῖος ῥοδόχρους μπουκαῖς!] Εὐθύμιον Σ. Λόντορ, Ὁραίαν Ἀρθοδέσμην, Ἀλεξάνδραν Σιμοπούλου [τὴν ὅποιαν φιλεῖ καὶ ἡ Ἀγάπη], Γῆν τῆς Ἑλλάδος, Κύμα τοῦ Ἐδέξινου, Κυ-πριακὸν Ἀστέρα, [εὐχαριστῶς] Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Χαροαγὴν, Ἐανθὴν Ἑλληνοπού-λαν, Ἑλληρ Στραταρέλλον (10 ἐτῶν πλέον!), Λευκωσίαν τῆς Κύπρου [καὶ θέλω νὰ μου γρά-ψῃ συχνότερα] Διαβολάκον [καὶ τὸ πεῖδι μικρὸ ἀδελφάκι] Μικρὸν Φιλόσοφον [τὴν ὅποιαν ἀντασπάζεται καὶ ἵλον μου τὸ σπικινόν] Κα-στελλιδίτην, Φαληρικὴν Ἀκτὴν, Αἶθρον Ὄρανον εὐχαριστῶ διὰ τὴν κάρταν] Α. Σ. Οἰ-κοτομίδην, Ἑλένην Καρδ. Σοφὸν Πιττακόν, Στρατηγὸν Ἀμιλκας Βάρκαν [εἰ χαρὰ που θὰ μου γράψῃ ἄρα ταχτικά!], Χρυσόκροτον Ἐ-λαφον, Μὴ με Ἀπομίμει (νὰ μου φιλήσῃς καὶ τὴν Μαρίαν Ἀγγερίνη), Βασίλειά τῶν Ἀρθῶν (οἱ τόμοι ἐστάλησαν), Δροσερόν Πηλίον, Ἀθ-ρα τὸν Παγασαίου, Βάρκον Ἰακχον, Θέ-τιδα, Φθινισωρινὴν Βροχὴν, Ρωμαιὸν Κικέ-ρωνα [ἡ ἀπορία τῶν βεβαίως ἐδόθη], Ἑλένην Σαροῦ [εἰ γλυκὰ λογάκια], Φωστῆρα τῆς Θεο-σαλίας, Χιονισμένον Τιμωροστόν, Ἀνδρέϊον Ἀργοναύτην ἔστειλα τὰ φύλλα] κτλ.

Καὶ ὅσοι ἄλλοι μοῦ ἔχουν γράψῃ, ἅς μὴ ἀ-πελιπισθῶν. Θά τους ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές. Μετὰ τὴν πλημύραν αὐτῆν τῶν ἐπιστολῶν χρειά-ζεται καὶ ὀλίγη ὑπομονή.

Ποῖα τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα χύρια ὀνόματα;

- 1. Ἡ Αἰώνια Πόλις
2. Ὁ Σιδερούς Πρίγκιψ
3. Ἡ Κορωνίς τῆς κτίσεως.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παλινοῦ Ἀστέρος
24-25. Μεταμορφώσεις
1. Ἡ Ρέα δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πρα.
2. Ἡ Κρότων δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Τάρας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χερμιανάδου
26. Ἀκροστιχίς.
Τὰ δευτέρτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέ-ξεων ἀποτελοῦσιν τὸνομα στρατηγῶ.

- 1. Ἦρος, 2. Ὄρος, 3. Νῆσος τῆς Τουρκίας.
4. Μέρος τοῦ Ὠτός. 5. Ζῶον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐσπερίου Γαλήνης
27. Διπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ὡς καὶ τὰ τρίτα ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο Ἑλ-ληνικῶν πόλεων.

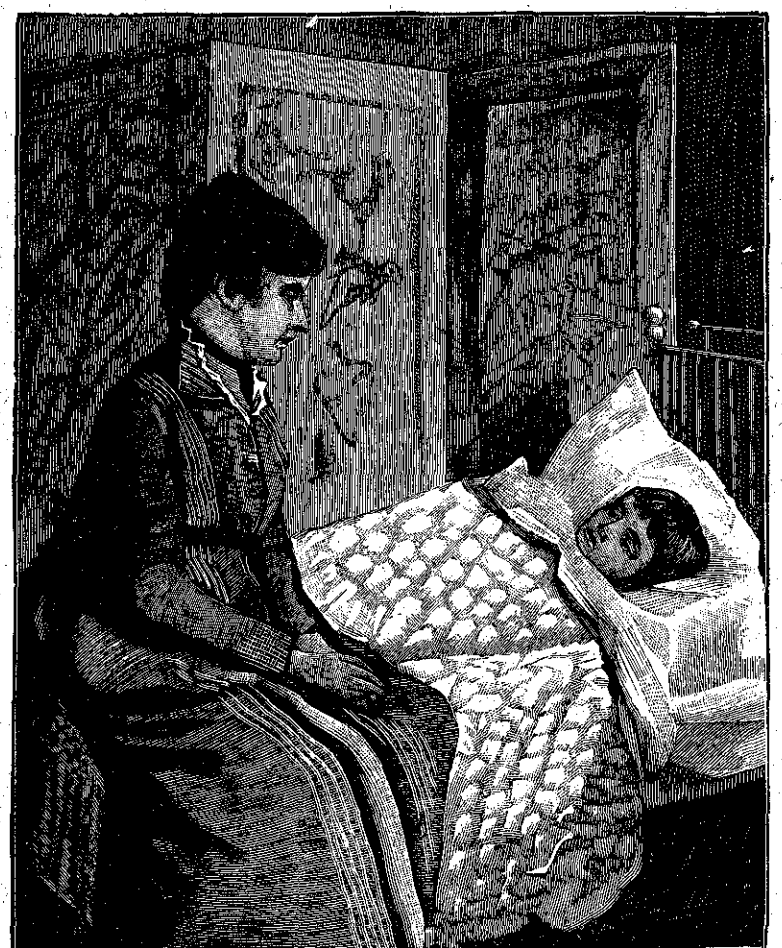
- 1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Ἦρος, 3. Πη-λὸν. 4, Εἶδος λίθου. 5, Δένδρον καρποφόρον. 6, Μυθογράφος. 7, Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμύδου τοῦ Μαθηματικοῦ
28. Φωνηεντόλιπον.
πλλκς-πλσ-πλμσν-πν-γλνν-πνν-πνπν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενιδεσίδου

TOMOI
"THE DIAPLASIS TON PAIDON"
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
TOMOI 16 (οἱ ἐξῆς: 4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20,21,22,23,24)
TOMOI 6 (οἱ ἐξῆς: 1,3,8,12,13,14)
TOMOS 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐκάντη-θῇ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ἀπὸ τοῦ 1894)
TOMOI 3: τῶν ἐτῶν 1891, 1895 καὶ 1896 ὡν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεος φρ. 7. — Χρυσόδατος φρ. 10.
ΧΡΥΣΟΔΑΤΟΙ ἀπὸ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Δια-πλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειωμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀπρωρεῖ τὸν ποσὸν στίβου καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δεσ-μὸν ἐκάστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἰ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου.
17. Ἀεξίγρυφος.
Ἐμπρὸς εἰς μετοχὴν ἐν δένδρον ἐάν στήσῃς Ἑλληνικὴν μίαν πόλιν ἀρχαίαν θ' ἀναστήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου
18. Συλλαβογρυφος.
Μέλος θ' ἀποτελέσῃς ἄρθρα δύο ἐν συνδέσει.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀστρούλακι τῆς Λέσβου
19. Κυβόλεξον.
1. Μ' ἔχουν τόπον ἱερὸν.
2. Σύνδεσμος ἐγώμου εἰς.
3. Εἶμαι ῥήμα καθαρὸν.
4. Νὰός ῥήμα μ' ἔνοσις;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δευκῆς Πεταλούδα.
20. Πυράμις.
Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμ-μάτων ὥστε νά γινῶν-σκειται τὸνομα νήσου τῆς Μεσογείου, αἰ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βράσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ναποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πόλεως, αἰ 6 ἀνωτέρω καρπού, αἰ 4 ἀνωτέρω πτηνοῦ καὶ αἰ ὑπέρνω 2 θεοῦ.

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]
Ὁ Γιαννάκης διὰ νάποκοιμηθῆ θέλει πρῶτα νάκούσῃ ἕνα παραμῦθι. Καὶ ἡ μητέρα του κάθε βράδυ, ἀφ' οὗ τὸν βάλῃ εἰς τὸ κρεβάτι, κάθεται σιμὰ του καὶ ἀρχίζει: «Μιά φορά κ' ἕναν καιρὸ ἦταν μιά γρηά... — Παιδιά δὲν εἶχε, οὔτε γέρο! λέγει ὁ Γιαννάκης. — Ὅχι, παιδιά δὲν εἶχε, οὔτε γέρο, ἐπανα-λαμβάνει ἡ μητέρα. Εἶχε ὅμως ἕνα κάτασπρο καὶ μαλλιάρῳ σκυλάκι... — Καὶ τὸ σκυλάκι ἔκανε γαῦ! γαῦ! γαῦ! λέγει ὁ Γιαννάκης. — Καὶ τὸ σκυλάκι, ναί, ἔκανε γαῦ! γαῦ! γαῦ! ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Εἶχε ἀκόμη ἕνα προβατάκι, κάτασπρο καὶ μαλλιάρῳ... — Καὶ τὸ προβατάκι ἔκανε μπε! μπε! μπε! λέγει ὁ Γιαννάκης. — Ναί, καὶ τὸ προβατάκι ἔκανε μπε! μπε! μπε! ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Εἶχε ἀκόμη κ' ἕνα καναρινάκι μέσα ἕν ἕνα κλουβί... — Δὲν ἦταν ὅμως κάτασπρο καὶ μαλλιάρῳ τὸ καναρινάκι! λέγει ὁ Γιαννάκης. — Ὅχι, τὸ καναρινάκι ἦταν κατακίτρινο, λέγει ἡ μητέρα. — Καὶ τὸ καναρινάκι ἔκανε τσίου! τσίου! τσίου! λέγει ὁ Γιαννάκης. — Καὶ τὸ καναρινάκι ἔκανε τσίου! τσίου! τσίου! ἐ-παναλαμβάνει ἡ μητέρα. Αὐτὰ τὰ ζῶα τὰγαποῦσε πολὺ ἡ γρηά καὶ τὰ ἐπεριποιεῖτο σὰν παιδιὰ της. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα τὴν ἀγαποῦσαν σὰν μητέρα των καὶ ἦσαν ἀγαπη-μένα μεταξύ των σὰν ἀδελφία. — Καλὰ παιδιά! λέγει ὁ Γιαννάκης. — Ναί, πολὺ καλὰ παιδιά, ἐπαναλαμβάνει ἡ μη-τέρα. Δὲν ἐμάλωναν ποτέ. Τὸ καναρινάκι ἔδινε ἀπὸ τῆ ζάχαρι του εἰς τὸ προβατάκι καὶ τὸ προβατάκι ἔδινε ἀπὸ τὸ χορτάρι του εἰς τὸ σκυλάκι. Τὸ σκυλάκι πάλιν ἐμοῖραζε τὸ κρέας του μετὰ τὰ δέδελφια του καὶ μολο-νότι οὔτε τὰ καναρινάκια οὔτε τὰ προβάτα τρώγουν κρέας, ἐκεῖνα ἐτρώγαν πάντα ἀπὸ ὀλίγον, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ σκυλάκι. Ἔτσι ἐπερνοῦσαν λαμπρὰ καὶ ἡ γρηά τὸ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Επιτηθεμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραμῦθι εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀγαθήν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς κατὰς.
ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἐκαστοῦ ἀρχονταί τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰῶλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως
Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.
Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἰανουαρίου 1897
Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 3

εἶχε κρυφὸ καμάρι. Μιά ἡμέρα ὅμως τῆς ἦλθε τῆς γρηᾶς νάγοράσῃ καὶ ἕνα γουρουνάκι... ἕνα γουρουνάκι πα-χουλό καὶ ῥοδοκόκκινον... ναί, ἕνα γουρουνάκι παχουλό καὶ ῥοδοκόκκινον...
Καὶ ἡ μητέρα κοντοστέκεται διὰ νὰ της εἴπῃ ὁ Γιαννά-κης: «Καὶ τὸ γουρουνάκι ἔκανε γροῦτε! γροῦτε! γροῦτε!» Ἄλλ' οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις! Ὁ Γιαννάκης ἔχει ἀποκοιμηθῆ.
Τότε ἡ μητέρα ἀφίνει τὸ παραμῦθι, σηκώνεται, τὸν σταυρόνει, τὸν φιλεῖ σιγά-σιγά, τὸν σκεπάζει καὶ φεύγει. Αὐτὸ ἐγένετο κάθε βράδυ. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ σας εἰπῶ ὅλον τὸ παραμῦθι, διότι ποτέ ἡ μητέρα τοῦ Γιαν-νάκης δὲν το ἐτελειῶσε. Κάθε βράδυ εἰς τὸ ἴδιον μέρος τοῦ παραμυθιοῦ τὸ παιδάκι της ἀπεκοιμᾶτο.

διότι είνε ο καλλίτερος μαθητής της τάξεώς του.

Φαντάζομαι πόσον πρέπει να γαπα τα καλά αναγνώσματα ο νέος αυτός, αφ' ου κατορθώνη να είνε συνδρομητής της «Διαπλάσεως» ενώ ομόνον πλούσιος δεν είνε, αλλά και εις τοιοῦτον βαθμὸν ἄπορος, ὥστε αναγκάζεται να ἐργάζεται την νύκτα, να πωλῆ κουλούρια, και να ἐξοικονομῆ μόλις ὅσα τοῦ χρειάζονται δια να ζῆ λιτότατα και δια να πηγαίνῃ εἰς τὸ Σχολεῖον! Και ἂν μ' ἐρωτῶσε κανεὶς :

«Πότε λοιπὸν εὐρίσκει καιρὸν να μελετᾷ αὐτὸ τὸ παιδί και να διακρίνεται μάλιστα εἰς τὰ μαθήματά του, αφ' ου τὴν ἡμέραν πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον και τὴν νύκτα πωλῆ κουλούρια; Ἐγὼ ἤξεύρω μαθητὰς οἱ ὅποιοι, ἐνώ μόνον να τρώγουν κ. ο. υ. λ. ο. ὑ. ρ. ι. α. ἤξεύρουν, καμμίαν φοράν δεν προφθάνουν να μελετήσουν οὔτε τὰ μισὰ των μαθημάτων...»

Πρὸς τὸν κύριον αὐτὸν θάπαντοῦσα :

«Ἐγὼ πάλιν ἤθελα να σας ἐρωτήσω, πότε εὐρίσκει καιρὸν να κοιμάται αὐτὸ τὸ παιδί! Ὅτι πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον τὸ ἤξεύρω ὅτι πωλεῖ κουλούρια τὸ βλέπω, ὅτι μελετᾷ τὸ συμπεραίνω, αφ' ου διαπρέπη εἰς τὰ μαθήματα. Ἀλλὰ και περὶ τοῦ ὅτι κοιμάται πρέπει να εἶμαι βέβαιος, αφ' ου ζῆ...»

ἐντέλειαν, με ὄσσην ὀλίγα χέρια δεξιὰ!» Ὁ κύριος δεν μου ἀπαντᾷ τίποτε ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν. Και ἐπωφελοῦμαι τῆς στιγμῆς δια να σημειώσω ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μας και να μὴ το λησμονήσω ποτέ: Ὀνομάζεται... 1).

6 Ἰανουαρίου.

Τί ὄραται ἡλιόλουστοι ἡμέραι! τί θαυμάσια σεληνοφώτιστοι νύκτες! Χειμῶν είνε αὐτὸς ἡ ἀνοιξις; Δεν διεψεύσθη

ΔΑΦΝΗ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν 46ὸν Διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὐρυσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

σαν ἀκόμη οἱ ἀστρονόμοι, οἱ ὅποιοι προεῖπον ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χειμῶν θὰ είνε ἀπὸ τοὺς ἡπιωτέροισ. Ὁ γέρων Χειμῶν μᾶς χαμογελᾷ διαρκῶς. Και δεν ὑπάρχει γλυκύτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ χαμόγελον τοῦ ἀσπρομάλλη. Ἐνθυμοῦμαι τὸν καίμενον τὸν παπτοῦ μου. Τί γλυκά που ἐχαμογελοῦσε!... Ὁ καιρὸς εὖνοσι ἐξαιρετικῶς τὴν σημερινὴν εορτήν. Πῶς λάμπει ἡ ἀκύμαντος θάλασσα, ὅλη χαρὰ ποῦ θὰ δεχθῆ εἰς ἀγιασμὸν τῶν ὑδάτων τῆς τῶν Σταυρόν. Και ὁ οὐρανὸς είνε τῶσον λαμπρὸς, τῶσον θεῖος, ὥστε νομίζω ὅτι θακούσω μέσα ἀπὸ τὴν κυανόχρυσον ἐκείνην αἴγλην τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ να ἐπαναλάβῃ: «Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός!..»

Ἀδθμηρόν.

— Ἄ, σήμερα θὰ σταθῆς να σε νίψω φρόνιμα! ἔλεγεν ἡ μητέρα εἰς τὸν τε-

1) Σημείωσις τῆς Διαπλάσεως. — Ἀπλήρως τὸ ὄνομα, δια να μὴ πληρωθῆ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ φίλου μου.

τραστὴ Μίμνη. Νά, σὴν σήμερα ἐβαπτίσθη ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην... Και ὁ μικρὸς Μίμνης, ὁ ὁποῖος δεν ἀγαπᾷ και πολὺ τὸ νερόν: — Πῶς θὰ ἐκρύψῃ ὁ καίμενος, χεῖμῶνα καιρό!...

Σήμερον ἤκουσα κάπου, ὅτι οἱ εὐσεβεῖς Ρῶσοι δεν τρώγουν ποτέ τὰς περιστεράς, διότι ἐν εἶδει περιστερᾶς ἐπεφάνη τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

«Τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, Ἀγαθέ!» Ἀλλὰ και τὰ φητὰ περιστέρια δεν είνε καθόλου ἄσχημα... Να μὴ θῶνῃ ποτέ μέχρι δεισιδαιμονίας ἡ εὐσέβεια.

Φ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΡΥΣΑΕΤΟΣ

Πουλι 'ς τὸν Κόσμον δεν εἶδ' ἄλλο, σὴν τὸν περὶφάνο ἀετὸ. κορμὶ ὡς μιὰ πῆχυν ἔχει μεγάλο, ράμφος βραχὺ μὰ δυνατό, ὀξύ, γρυπὸ και ἀγκυλωτὸ.

Ἐχει και δυὸ κοντὰ ποδάρια ὅμως παράπολυ ἰσχυρά. τέσσερα δάκτυλα μ' ἀχνάρια, ποῦ ἔχουν ὄπλα φοβερά νύχια καμπύλα, σουβλερά

Σὴν δυὸ φωτιῆς ἔχει τὰ μάτια— ποῦ καιν και λάμπουν 'ς τὴν ἐστιά, τοῦ αἰθέρος να θωρῆ τὰ πλατὰ και τὰ πελάγη τὰ πλατὰ με τὴ σπιθόβολη ματιά!

Κι' ὅταν περὶφάνος πετᾷει με χρυσοπράσινη στολή ἀπὸ τὰ ὄρη, και κυττάει τεντώνοντας τὴν κεφαλὴ, ὁποῖος τὸν ἴδῃ θὰ εἰπῆ, πῶς ἔτρωτ' εἶνε ἀστραπή... Τέτοιο πουλι με τῶση χαρὶ δλα τὰμέτροντα πουλιὰ τὸ λέν πετούμενο λιοντάρι, τὸ προσκυνοῦν σὴν Βασιλιά!

I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Και μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν... (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τῶσον ὁ Μικρὸς Ἴππευς ὅσον και ὁ μεγάλος πρέπει να ἐνθυμηταί: ὅτι τὸ πέταλον ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὸ καρφίον, τὸ ἄλογον περισσότερον ἀπὸ τὸ πέταλον, και ὁ καθαλλάρης περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλογον.

Πόσον είνε γλυκεῖα ἡ Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας γυμνάζουν—καθὼς λέγει ὁ Δάντης,—μόνον ὅσοι ἀρνοῦνται τὴν ζωὴν των χάριν αὐτῆς.

Ἡ δόξα δεν είνε τὸ γλυκύτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, Πικρὰ ἡ Δάφνη ἔλεγον και οἱ ἀρχαῖοι.

Δεν ὑπάρχει εὐγενέστερον και πολυτιμότερον κόσμημα, ἀπὸ τὴν Ὁραϊαν Ἀνθοδέσμην τῶν προτερημάτων.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ [ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ] (Συνέχεια ἴδε Σελ. 12).

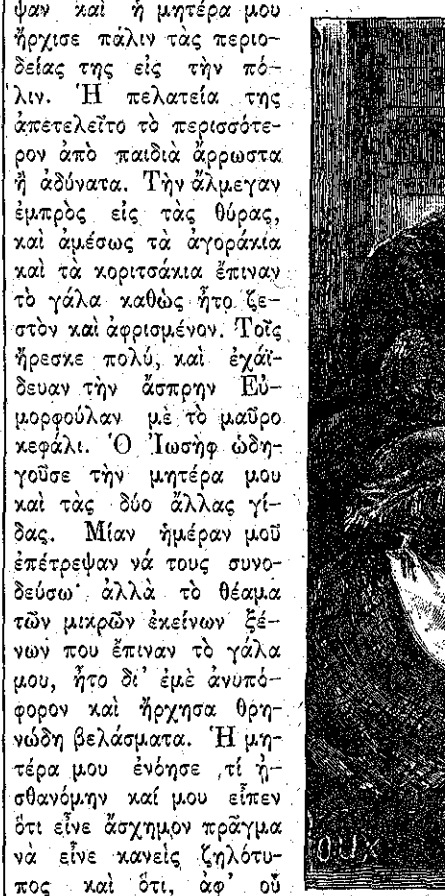
«Ἡ Καρλόττα και ἡ Μαργαρίτα εὐρισκαν ἐπίσης τὴν μητέρα μου πολὺ αὐστηρὰν πρὸς ἐμέ. Ὅταν τὴν ἐβλεπαν να με κτυπᾷ, τὴν ἐκτυποῦσαν και αὐτὰ δια να με ἀφήσῃ. Τότε ὁ μεγάλος των ἀδελφὸς Ἰωσήφ, ὁ βοσκὸς μας, τὰς ἐκτυποῦσε και αὐτὰς, δια ναφήσουν τὴν ἀγαπητὴν του Εὐμορφούλαν. Εἰς τὰς φωνὰς τὸν Ἰωσήφ, δια ναφήσῃ τὰ κορίτσια τῆς... Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐσταματοῦσεν ἕως ἐδῶ, διότι κανεὶς δεν εἶχε τὸ δικαίωμα να κτυπήσῃ τὴν κυρίαν Μίλχ. Μόνον ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ ὁποῖος δεν ἦτο δὰ και τῶσφ πολὺ τρυφερὸς, ἤμποροῦσε να τὸ κάμῃ ἄλλ' αὐτὸς ἔλειπε συνήθως ἀπὸ τὸ σπίτι.

«Ἡ κυρία Μίλχ, μολονότι καλὴ γυναικὴ και καλὴ μητέρα, εἶχε τὸ χέρι πολὺ εὐκόλον. Και εἰς ὅσους τὴν ἐμέμφοντο δι' αὐτὸ, ἔλεγεν ὅτι δεν εἶχε καιρὸν να λέγῃ λόγια και να κάμῃ ἡθικὰς διδασκαλίας εἰς τὰ παιδιά τῆς ὅτι μιὰ ξυλιὰ διδεται πολὺ γρηγορώτερα, ὅτι ἐνας μπάτσος εἶνε ἡ συντομωτέρα διδασκαλία, ποῦ ὅλοι τὴν ἐνοσοῦν ὅτι τὴν ἐπιπλήξην εἰμπορεῖ κανεὶς και να μὴ τὴν αἰσθανθῆ, ἄλλ' ὅτι τὸ κτύπημα θὰ το αἰσθανθῆ ἐξάπαντος, και ὅτι ἐπιτέλους οὔτε με τὸ ἕνα, ἄλλ' οὔτε με τὸ ἄλλο δεν πεθαίνει κανεὶς. Ἡ κυρία Μίλχ λοιπὸν μετεχειρίζετο τὰ παιδιά τῆς ὅπως και ἡ μητέρα μου ἐμέ.

«Ἐἶχα μεγάλες φιλίες με τὰ κοριτσά-

κια τῆς κυρίας Μίλχ. Ἡμεθα ἠγαπημέ- ναι ὡς τρεῖς ἀδελφαί, ἐπαίζαμεν μαζί ὀ- λην τὴν ἡμέραν, πότε μέσα εἰς τὸν σταῦ- λον, πότε εἰς τὸ πράσινον λειβάδι. Ἀλλὰ τὰ κοριτσάκια ἐμεγάλωσαν πλεον ἀρκετὰ και ἡ μητέρα των ἔκρινε καλὸν να τα στείλῃ εἰς τὸ Σχολεῖον. Ὅταν ἐπέστρε- φαν εἰς τὸ σπίτι, ἔπρεπε να μελετήσουν τὰ μαθήματά των, να κεντήσουν, να πλέ- ξουν, να βοηθήσουν τὴν μητέρα των. Δι' αὐτὸ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ ἔβλεπα πολὺ σπανίως.

«Ὅταν ἐγίνα τριῶν μηνῶν με ἀπέκο-

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

ψαν και ἡ μητέρα μου ἤρχισε πάλιν τὰς περιο- δεῖας τῆς εἰς τὴν πό- λιν. Ἡ πελατεῖα τῆς ἀπετελεῖτο τὸ περισσότε- ρον ἀπὸ παιδιά ἀρρωστα ἢ ἀδύνατα. Τὴν ἄλμεγαν ἐμπρὸς εἰς τὰς θύρας, και ἀμέσως τὰ ἀγοράκια και τὰ κοριτσάκια ἔπιναν τὸ γάλα καθὼς ἦτο ζε- στὸν και ἀφρισμένον. Τοῖς ἤρθεσε πολὺ, και ἐχά- δευαν τὴν ἄσπρην Εὐ- μορφούλαν με τὸ μαῦρο κεφάλι. Ὁ Ἰωσήφ ὠδη- γοῦσε τὴν μητέρα μου και τὰς δύο ἄλλας γί- δας. Μίαν ἡμέραν μοῦ ἐπέτρεψαν να τοὺς συνο- δεύσω ἄλλα τὸ θέαμα τῶν μικρῶν ἐκείνων ξέ- νων που ἔπιναν τὸ γάλα μου, ἦτο δι' ἐμέ ἀνυπό- φορον και ἤρηγσα θρη- νώδη βελάσματα. Ἡ μη- τέρα μου ἐνόησε, τὴ ἡ- σθανόμεν και μου εἶπεν ὅτι εἶνε ἄσχημον πρᾶγμα να εἶνε κανεὶς ζηλότυ- πος και ὅτι, αφ' ου τῶρα πεῖα ἐμεγάλωσα και ἤμποροῦσα να τρώγω χορταράκι, τὸ γάλα μοῦ ἦτο περιττὸν και ἔπρεπε να τὸ δίδουν εἰς ἐκεῖνοισ, εἰς τοὺς ὁποῖους ἦτο ἀναγκαῖον. Ἀλλὰ με ὅσα μοῦ ἔλεγον, ἐγὼ ἤμουν τῶσον θυμω- μένη, ὥστε δεν ἤθελα νακούσω τίποτε και ἅμα εἶδα ὅτι ἡ θλιβερά αὐτὴ ἱστο- ρία ἐπανελαμβάνετο εἰς κάθε θύραν, κα- τελήθη ἀπὸ μανίαν και ἤρχισα να κου- τουλωῖ δεξιὰ και ἀριστερὰ ὅλα τὰ παι- διὰ που ἐπλησίαζαν τὴν μητέρα μου. Ἐνα παιδάκι μάλιστα, ὠχρὸν και ξανθὸν, τὸ ἔσπρωξα με τῶση δύναμιν, καθὼς ἦτο ἐτοιμὸν να πῆ τὸ γάλα του, ὥστε τὸ ἔρριψα κάτω. Τὸ φλιζάνι του ἔσπασε, τὸ γάλα ἐχύθη και τὸ παιδάκι ἔκαμε ἕνα μεγάλο πρήξιμο εἰς τὸ κεφάλι. Ἡ ἀ- δελφὴ του, ἕνα χαριτωμένο μελαχρῶνὸν κοριτσάκι, ἐγίνεν ἐξω φρενῶν και μ' ἐκ-

τύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν ὁ Ἰωσήφ μ' ἐκτύπησε με τὸ ραβδί του ἡ μητέρα μου μ' ἐκτύπησε με τὰ κέρατά τῆς ὀ- λιοι τελοσπάντων μ' ἐκτύπησαν, ἐκτός ἀπὸ τὸ παιδάκι που εἶχα ρίψῃ κάτω, και τὸ ὁποῖον μάλιστα τοὺς παρεκάλεσε να με ἀφήσουν γι' ἀγάπη του. Ἡ καλωσύνη αὐτὴ με συνεχίησε βαθύτατα, μετενόησα πολὺ που ἐκακοποίησα ἕνα τῶσφ καλὸ παιδάκι και ὑπεσχεθῆν ἀπὸ μέσα μου να το ἀφῶνω εἰς τὸ ἐξῆς να πῆνῃ τὰ γάλα μου ἤσυχα. Ἀλλὰ δεν μου ἐδόθη ἡ εὐ- καιρία να δεῖξω τὴν μετανοίαν μου διό- τι ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δεν μ' ἐπι-

«Καὶ μ' ἐκτύπησε με μιὰν ὀμβρέλλαν...» (Σελ. 21, στήλ. γ')

ραν ποτέ πλεον εἰς τὴν πόλιν και ἐξ αἰ- τίας τοῦ σφάλματός μου ἔγασα ἕνα ὠραῖον καθημερινὸν περιπάτον. «Ἐπέρασε πολλὸς καιρὸς ἕως να ξε- χάσουν εἰς τὸ σπίτι τὸ κακὸν φέροισμον. Διὰ πολλὰς ἐβδομάδας δεν μ' ἔλε- γαν Ἀσπροῦλαν ἀλλὰ «Διαβολοκάτσιον» — ὅλοι δὲ εἰς τὸ σπίτι, και αὐτὴ ἀ- κόμη ἡ κυρία Μίλχ, ἐφαίνοντο ὡς να μ' ἐφοβοῦντο. Ἡμουν πολὺ μετανοημένη και λυπημένη. «— Ἐταὶ συμβαίνει πάντοτε, μοῦ ἔ- λεγεν ἡ μητέρα ἡμερῶν, μὴνες ὀλο- κληροῖ καλωσύνης και γλυκύτητος δια να λησμονηθῆ μιὰ στιγμὴ ὀργῆς και τὰ κα- τσικάκια πρέπει να προσέχουν πολὺ να μὴ δειγνῶνται κακὰ, ἂν θέλουν να τάγα- ποῦν και να τοῖς ἔχουν ἐμπιστοσύνη».

γ'.

« Η μητέρα μου προσεπάθει πολύ να με συνηθίσει εις την λιτότητα... »

« Δεν έννοούσε να κόπη κανείς περισσότερο χρόνο ή φύλλα, απ' ό,τι ήμπορούσε να φάγη... »

« — Πού να εύρισκε κανείς πάντα θυμάρι ή τριφύλλι ! » έλεγε. Πρέπει να συνηθίσεις να τρώγεις κάθε φυτόν που δεν βλάπτει. »

« — Επήγγινεν ακόμη μακρότερα : ήθελε να μάθω να τρώω και χόρτα πικρά. »

KIMON AKKIAHΣ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΑΚΙ

Μίαν ώραίαν χειμερινήν ημέραν, έπεριπατούσα εις τον Βοτανικόν Κήπον... »

« — Ολίγοι περιπατηταί εφείνοντο εις τας εύρειάς δευδροστοιχίας... »

« — Απ' ου συνεβουλεύθη χαμηλή τή φωνή τον υπηρέτην, ό οποίος φαίνεται ότι τω έχρησίμευεν ως Μέντωρ... »

« — Ναι, κύριέ μου ! αγαπώ πολύ τα ώραία αυτά πτηνά... »

« — Αλλά, έλθμόνουν όσι ή θλίψις αναπτύσσεται πρώτμως τον άνθρωπον... »

« — Είχα μίαν αδελφήν, μικροτέραν μου κατά εν έτος... »

έφασκε, έκελάδουν, έτερέτιζαν γλυκά... »

Το παιδίον εκύτταξε με ζωνηράν έκφραση χαράς την εύθυμον αυτήν συνάθροισιν... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Ω, ναι ! απέκριθη, αποστρέφων τους οφθαλμούς... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα το έλαβε μαλακά εις την χειρά της... »

« — Πουλάκι μου ! είπες δεν έχει πειά ούτε μητέρα, ούτε αδελφία... »

« — Λοιπόν να το πάρωμεν εις το σπίτι... »

« — Η Νίνα χαρούμενη, έπηρε το πουλάκι εις το σπίτι... »

« — Σέ όλίγον το πουλάκι έμεγάλωσεν... »

« — Ναι, κύριέ μου ! αγαπώ πολύ τα ώραία αυτά πτηνά... »

« — Οί τόσον άπλοί και όμως τόσον φρόνιμοι αυτοί λόγοι... »

« — Αλλά, έλθμόνουν όσι ή θλίψις αναπτύσσεται πρώτμως τον άνθρωπον... »

« — Είχα μίαν αδελφήν, μικροτέραν μου κατά εν έτος... »

« — Η καίμενη μου ή Νινούλα ! υπέφερε όταν έβλεπε να υποφέρη και αυτή... »

ή πεταλούδα, που έπιανα εις κανέν, άνθος... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ »

Υπό τον ανώτερο τίτλον ό κ. Κωστής Παλαμάς, εις εκ των πρώτων συγχρόνων ποιητών μας, εξέδωκε κατ' αυτές καλλιτεχνικόν και πολυτελέστατον τμήριον ποιημάτων... »

Της κληρώσεως των δώρων ή πίναξ δι' έλλειψιν χώρου σήμεραν θα δημοσιευθί εις το προσεχές φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Κανεές και καμμία δεν έμεινε πού να μη γράψη ότι ελυπήθη διά την κατάργησιν των Αθηναϊκών Έπιστολών... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

Έξεσπάθωσαν άκόμη : ή Άργεία Τελεία διά 6' φορών και μου έκαμε 1 συνδρ... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Επιθυμούν ναταλλάξουν Μικρά Μυστικά : ή Άπτερος Νίκη με την Μέλλουσαν Καλλιτέχνη... »

30

Είδα τη θάλασσα άγρια Να δέρνονν τα στοιχεία Τόν θνητόν άγρώτερα Τόν δέρνει ή Δυστυχία.

Είδα το χειμωνιάτικο Της πλάσεως μαράζι Τόν θνητόν φοβερότερα Η Άρρωστία μαραγκιάζει.

Είδα τη γή απ' την άνοιξι Να λάμπη οδν ρουμπίνι Τόν θνητόν λαμπερότερα Φωτίζει ή Καλωσύνη !

31

Ημουν άθώο κι' άγύξερο, Ημουν βυζασταρούδι, Κ' ήμουν άιγώτερο άνθρωπος Και πιο πολύ λουλούδι.

Τώρα τα χρόνια πλάκωσαν Και πέταξαν τ' άμυρα, Ίερη Σοφία, δέξου με Στού Ναού σου τή θύρα.

Κι' ό,τ' ήμουν πρώτα, άκάτεχος, Βοήθα να ξαναγίνω Τώρα εσύ πάλι κάνε με Σάν παιδι και οδν κρίνο !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Την ημέραν των Θεοφανίων ή Κοιφιοκεφαλάκης ήτο εις το Φάληρον... »

« — Μπαμπά, μήπως διά να πάσχη τον σταυρόν εύκολότερα έβαλε φούσκαν εις την πλάτην του ; »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

την Κωνήν Ακακίαν, την Έλληνικήν Καρδίαν, τον Απομάχον Ρουμιλιώτην, την Παπαρουνά των Πετιέλλης... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

« — Η Νίνα ετρόμαξε και ήθέλησε να φύγη... »

Βεβαίως Κουκουρέμ, επιτρέπεται να μου στέλλης Παιδικόν Πνεύμα' και αν εγκρίνεται θα δημοσιεύεται. "Ελαβα β, τι μου έστειλες και μην ανησυχής.

Διόλου ασαφής ή επιστολή σου, Τζι-Τζι-Μπου-Μπου! Και ή τόση μετριόφροσύνη πάλιν δεν αξίζει. Καθώς φαίνεται, εις όλα τα Σχολεία γίνεται λόγος πολύς δι' έμέ.

Πολύ καλοί οι στίχοί σου, Μαρίνη Σιγοδρε, φαίνεται ότι θα γράφης ώραία ποιήματα. Το έχει ή πατρίς σου να βγάλη ποιητάς.

«Θά σου γράφω και εγώ, —μου γράφει ο νέος Έλπιδοφόρος, εις τον όποιον ευχαρίστως δίδω το παλαιόν αυτό ψευδώνυμον— τώρα που ήθα εις το Γραφείον σου και έγνώρισα τον Φαίδωνα, την Άγάπην (δεν ήτο ή Άγάπη εκείνη που έζωγράφει;) τον Άνανίαν (από το άνοιγμα της θύρας) και την Πίσσαν. Μόνον την κυρά-Μάρθαν δεν έγνώρισα ακόμη.» "Ελα καμμίαν άλλην ήμέραν και έως την ιδίη! "Αλλά ακακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες!" είπεν ο Χριστός.

Διόλου δεν ένόησε την χρήσιν των Μικρών Μυστικών ο Αλέξανδρος Σαλομιδάς, και μου επέστρεψε το τετράδιον που του είχα στείλη ως δείγμα, συμπληρωμένον! Από τας άπαντήσεις του έντοπούς μου υπέρηρεσεν αυτή: «Ποιον ξένον έθνος άγαπάτε περισσότερο; — Ξεείνω, το όποιον άγαπή περισσότερο την Ελλάδα.» "Έσχον!"

Το ίδιον έκαμει και ή φιλότατή μου Αλεξάνδρα Σ. Δούρου. Είς το Αύτογράφων έγραψε: «"Επιθυμώ να γίνω πλούσια και ισχυρά, διά να βοηθώ τους πτωχούς και αδύνατους ανθρώπους.» Τί ώραϊόν!

Γαλιηναία Θάλασσα, εγκρίνεται το ψευδώνυμόν σου. Σου έστειλα έν Τετράδιον Μικρών Μυστικών' άλλα τα Μικρά Μυστικά δεν έχουν σγείσιν ούτε με την Μεγάλην ούτε με την Μικράν Κυριακήν. Είνε μόνον διά νάνταλλάσσωνται μεταξύ των φίλων.

Δεκτών το ψευδώνυμόν σου, Αυτοκράτορ των Όκεανών. Είς το Αύτογράφων των Μικρών Μυστικών γράφεις καμμίαν ιδέαν, δηλαδή κανέν ρητόν, ίδιον σας ή ένόν, το όποιον να σας άρέση.

Και έφημεριδογράφος ο φίλος μου Χρυσός Στάχης, φαντασθήτε! Έκδίδει μίαν έφημεριδόυλαν, χειρόγραφον βέβαια, υπό τον τίτλον «Τιχ-Τάκ». Και εις άνωτερα.

Βεβαίως, Λευκή Πεταλούδα, δεν είχα άνάγκην από την κάρταν σου διά να σ' ένθυμούμαι. "Ω, σ' ένθυμούμαι πάντοτε!"

"Τά νέα σου μυθιστορήματα μου φαίνονται λαμπρά — γράφει ο φίλατος Δόν Κεγάτης — διότι άρχή το ήμισυ του παντός." Ορθάτα!

Σ' ευχαριστώ θερμώς, Γελοσσα Φύσος, και διά τους καλούς λόγους και διά τας καλές πράξεις.

Ωραιοτάτη ή «Σαλαμίς» σου, Γη της Ελλάδος! Τήν ανέγνωσα με μεγάλην μου ευχαρίστησιν. Κάθε άλλο παρά άανυπόφορος!

Είς την Μεγάλην Κυριακήν δηλώνουν ακόμη ότι θα έλθουν: ή Φουρτούνα, ή Δεσποινίς Άώ, ή Φίλεργος Χελιδόν, με την μητέρα της και με την μικράν της αδελφήν ή Κωνιή Άκακία με την μεγάλην της αδελφήν και με τον αδελφόν της. Προς τον κύριον Φυρμόπουλον έγραψαν ότι θα παρενυρθούν ή Φιλόπατρις Έλληνίς και ο πρώην Μπερτόλλος, ο όποιος μάλιστα έστειλε και την δραχμήν του από τώρα!

Άσπασμοί, πληροφοροίαι. — Το Λευκό Περιστεράκι άσπάζεται το Λευκόν Ρόδον' ή Μυστήρη την Λευκήν Βιοδέτταν και την Δάφνην ή Ζαππίς τον Μινώταυρον, ο όποιος, μεθ' όλον του το άγριον ψευδώνυμον, της φαίνεται ως μικρός Ιεροκήρυξ ή Έσπερινή Γαλήνη την Χρυσήν Βροχήν το Ηούχι Άεράκι την Κόρην του Ηηλίου, της όποιος ζητεί τουλάχιστον τάρχη! ο Μακρολέλεκας τον Μινώταυρον ή Πολυτένη Σαούλλα τον Γυμον της Έλευθερίας (και λέγει ότι το όνομα της μητρός του αρχίζει από Σ. άληθεια;) ή Άρθι-

σμένη Λυγαριά την Ποιμενικήν Φλογέρα — ήκουσε, λέγει, πολλές φλογέρας, άλλ' αυτές τον σκοπόν δεν τον άναγνωρίζει. — ο πρώην Γενναίος Καλλικρατίδης τον Μπερτόλλον, ο όποιος είδε βεβαίως τα αρχικά του' ο Κορβαίολος Έκτωρ όλους τους έν Κρήτη συνδρομητάς μου και τον Όκύπταδα Άγιλλέα ή Φίλεργος Χελιδόν την Τσουκνίδα και το Ταπεινόν Ιον, ζητεί δε το όνομα του Χειμωνάνθου' ή Φουρτούνα τον Καρχαρία του Φαλήρου, την Δάφνην, τον Τζι-Τζι-Μπου-Μπου κτλ. ή Δάφνη την Μυροίνη και την Χρυσήν Άμμωνιάδην ή Αιχμάλωτον Χελιδόν την Καρδερίνα, την Δέαν και την Ότέλιαν Ανδερμάτερ ή Φιλόπατρις Έλληνίς τον Κωνσταντίνον Παλαιολόγον, την Μπουμπουλίνα κτλ. ή Άπτερος Νίκη την Έλληνίδα Καλλιτέχνηδα και την Ποιμενικήν Φλογέρα ή Θεέλλα την Έλληνικήν Σημαίαν και την Δάφνην ή Κροκόδειλος του Νείλου την Νεραΐδα του Γαλιού και τον Όλύμπιον Δία, όν ζητεί τα όνόματα' ο Αυτοκράτορ των Όκεανών τον Παρωμένον Όκεανόν (και ποτε θα ζεπαγωγή;) ο Χρυσός Στάχης τον Λευκόν Λάρον και τον Όρφέα ή Λευκή Πεταλούδα την Άττικην Μέλισσαν ή Ροδόδακτυλος Ήως τον Τζι-Τζι-Μπου-Μπου, του όποιου ζητεί το όνομα και την Νεραΐδα του Γαλιού' ο Ρωμαίος Κικέρων τον Άθριον Ουρανόν ή Άνδρείος Άργοναύτης την Χρυσήν Βροχήν και τον Φωτεινόν Ουρανόν ή Χοιρισμένος Τρυφροστός τον Όλύμπιον Δία' το Άργείοικον Πράσο την Αιχμάλωτον Χελιδόνα και τον Ναστραδδίν Χότζαν.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις εις τους φίλους της και εις τας φίλας της, που της έγραψαν ωραιότατα γραμματάκια και την ευχθήσαν διά το ήόν έτος: Έλένη Α. Πρεβεσθόρου, Νικίλλαν και Ιωάννη Γ. Μπουμπουλή, Αλεξάνδραν Χρηστομάγον (όλοι αυτοί μου έστειλαν από μίαν χαριτωμένην κάρταν) Μορτζουφλον, Λευκό Περιστεράκι, Ζωηρόν Νερόν, Γενναίαν Έλληνίδα, Έκτορα Ουρανίαν και Πολυτένην Σαούλλα, ιδιαίτερος δε την νεαν μου φίλην Θεοδώραν Σ. Δεσύλλα, Άνθισμένη Λυγαριά, Έξεινιοποτιαν, Θεσα Θ. Περισιτινήν, Παραγιάτην Σ. Σαουσόπουλον, Μη με Δημόνι, Βελλέβοιδ, Εύανθίαν Ι. Ηηλίδον, Άργείαν Τελλέσιαν, Δουκίσαν των Άθηνων, κτλ.

Είς βας επιστολάς έλαβον μετά την 12 Ιανουαρίου θάπαντήσω εις το προσεχές.

Προράματα. Είς το ποιήμα του κ. Καμπούργου, το δημοσιευθέν εις το 1ον φυλλάδιον, έν σελίδι 3, ο 5ος στίχος είναι λανθασμένος: «Μά μόνο το παιδάκι του μιλεί». Πάρετε λοιπόν την πένναν σας και διορθώσατε: «Με πόνο το παιδάκι του μιλεί». — Έπίσης εις το έν σελίδι 12 ποιήμα του κ. Γιαννούκου, στίχ. 10 αντί «με τρία δάκτυλα λεπτά» αναγνώσατε: «με δάκτυλα πολύ λεπτά».

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Πωλούνται δι' όλον τον κόσμον εις το Γραφείον της «Διαπλάσεως».
Προμηθευθήτε έλοι διά τας ανταλλαγάς σας.
ΤΙΜΟΝΤΑΙ
Έκαστον τετράδιον... λεπτά 15
Δέση 25 τετραδίων μετά έξωφύλλου και πίνακος περιχομένου... φρ. 3
Έξωφύλλον και πίναξ... λεπτά 30

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι της 18 Φεβρουάρ.

29. Δεξιγράφος. Το ένα είναι επίρρημα, το δεύτερον ποτάμι, και ο καθένας με αυτά ένα πουλί θα κάμη.

30. Συλλαβόγραφος. Αν γράμμα τ' αλφabethου με άνθος ένωθ ή έν όρος της Ελλάδος θέλει φανερωθ.

31. Αίνεγμα. Από νερό δεν γίνονται και όμως κυματίζω. Δεν είμαι τίποτε σκεδόν και όμως τί αξίζω!

32. Ρόμβος. Το πρώτον και το έσχατον 'ετο θεάφι θάπαντήσης. Αν στερηθής το δεύτερον δεν είμπορείς να ζήσης.

33. Αστέρι. + + + Ν' άντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων, ώστε καθέτος νάναγνώσκηται τόνονμα συζύγου ήρωος, όριζοντίως πόλεως της Άσίας, και διαγωνίως ποταμού και πόλεως της Ευρώπης.

34. Μεσοσταχίς. Τα μεσαία γράμματα των χρησιμοποιών λέξεων αποτελούσι τόνονμα νήσου του Αίγαίου.

35. Λογοπαζνιον. Ποία Έλληνική πόλις ζητεί λύκον;

36. Έλλιποσύμφωνον. η-ειεεια-αα-ουα-ιαιαι

37. Γρίφος. χθών ο υίδς α α ίνες κότινος.

38. Γρίφος. υίδς α α ίνες κότινος.

39. Γρίφος. υίδς α α ίνες κότινος.

40. Γρίφος. υίδς α α ίνες κότινος.

41. Γρίφος. υίδς α α ίνες κότινος.

42. Γρίφος. υίδς α α ίνες κότινος.

43. Γρίφος. υίδς α α ίνες κότινος.

44. Γρίφος. υίδς α α ίνες κότινος.

45. Γρίφος. υίδς α α ίνες κότινος.

46. Γρίφος. υίδς α α ίνες κότινος.

47. Γρίφος. υίδς α α ίνες κότινος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Επισημαίνου υπό του Έκτωρου της Παιδείας ως το κατ' εσχόνην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρακαλών εις την γάμον ήμων άνηγαίς, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως ένάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8 Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είναι προκληρωτάει δι' έν έτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Έν' Ελλάδι λεπ. 15.— Έν τω Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Άθήναις Όδός Αίφλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιώτισσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος. Έν Άθήναις, την 25 Ιανουαρίου 1897 Έτος 19ος. — Άριθ. 4

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Από την όδον Περγαμηνουποίας, ο Έκτωρ ώδηγήθη εις μίαν άλλην όδον, ή όποία έτελείονεν εις την πλατείαν της Γρέβης.

Ο νεανίσκος ήσθάνθη κάποιαν άνησυχίαν, βλέπων ότι διηθύνοντο προς τον άπαισίον εκείνον τόπον, όπου συνήθως άπεκεφάλιζαν τούς κακούργους.

Αλλά ταχέως συνήλθεν, όταν οί όδηγοί του, χωρίς διόλου να σταματήσουν εις την τρομεράν Πλατείαν, εισήλθον εκείθεν εις την όδον του Τέμπλου.

Μετ' όλίγον έφάνησαν εις την έσχατιάν οί τέσσαρες άμαυροί πύργοι της παλαιάς εκείνης φυλακής, εις την όποιαν πρό τινον άκόμη έτών είχεν έγκαθειρηθ ή και εις βασιλεύς, ο άτυχής Λουδοβίκος ΙΣ' με όλην του την οικογένειαν.

—"Οχι δά! είπε καθ' έαυτόν ο Έκτωρ' τά πράγματα δεν πηγαινουν καλά... Τι έκαμα πάλι για να με βάλουν 'ετή φυλακή—και 'ετο Τέμπλο μάλιστα;! Κ' εγώ έλεγα πως δεν φυλακίζουν εδώ παρά τούς κακούργους, τούς δολοφόνους και καμμίαν φορά... τούς βασιλείς. Δόξα σοι ο Θεός, δεν είμαι ούτε το ένα, ούτε το άλλο, ούτε κλέπτης άλλο τόσο!

Ο κύρ-Αυτοκράτορας ήμπορούσε να κρατήση το ναπολεόν του, αν ήταν έξ αιτίας του να με πάρουν για κλέπτη και να με βάλουν 'ετο φρέσκο!

Έν γ' συνωμύει ούτω με τον έαυτόν του, ή μικρά συνοδεία διήνευ την άπόστασιν, ή όποία την έχώριζεν από το κατηφές οικοδόμημα. Εκεί διηθύνοντο τψ όντι, και ο Έκτωρ

ήσθάνθη άνατριχίλαν εις όλον του το σώμα, καθώς διήρχετο την κινητήν γέφυραν, ή όποία, καταβίβασθεΐσα διά να διέλθουν, άνεβίβασθη πάλιν εύθύς ως εύρέθησαν υπό την θολωτήν πύλην της είρκτης.

Τους εισήγαγον άμέσως εις μίαν αίθουσαν όμοίως θολωτήν, όπου έβρισκον πέντε-έξ άνθρωποι, οί μεν με στολήν οί δε με πολιτικά. Οί τελευταίοι ούτοι έφαινόντο εκ της ένδυμασίας των άνθρωποι του λαού.

Τότε μόνον ο Έκτωρ έμάντευσεν την αίτιαν, διά την όποιαν τον έφερον εκεί, αναγνωρίσας τούς τρεις ανθρώπους, των όποιων είχεν άκούση την συνδιάλεξιν και άποκαλύψη την συνωμοσίαν εις το καπηλείον του πολίτου Πομπόνη.

Το παιδίον μόλις ήλθεν εις αντιπαράστασιν, τούς άνεγνώρισεν, άνευ του έλαχίστου δισταγμού. Δεν ήτο δυνατόν να τους λησμονήση. ένεθυμείτο και τον παραμικρότερον λόγον των και το παραμικρότερον κίνημά των. Άλλως τε ή μαρτυρία του δεν ήτο και τόσον άπαραίτητος, διότι τούς είχον καταλάβη τόσον επιτηδείως, με τα θυλάκια πλήρη χρυσού και με τας όδηγίας τρόπον τινά έναύλους ακόμη,

«Τε έξιος του Ναπολέοντος, το ένδοξον έξιος του Μπρέγκου και της Άουστερλίτσης, έσύρετο επί του πατώματος όπισθεν του». (Σελ. 26, στήλ. 6').

τας όποιος είχον λάβη παρά του άγγλου άπεσταλμένου, ώστε δεν ήδύνατο νάρνηθωσιν πλέον τίποτε. Η μαρτυρία του Γκτορος έξήλειψε πΐσαν τυχόν άμφιβολίαν περί της ένοχής των κακούργων, οί όποιοι παρεδόθησαν εις την δικαιοσύνην διά να λάβουν τά έπίχειρα της κακίας των.

Θά τους έγκαταλείψωμεν εις την άθλιαν των τύχην. Δεν